

ШКОЛСКИ ЧАСОПИС
ОШ "Славко Златановић", Мирошевце

ПОЛЕТ 2021

СВИМ УЧЕНИЦИМА
И НАСТАВНИЦИМА
СРЕЋАН ДАН ШКОЛЕ !!!

Поводом Дана школе расписан је ликовни и литерарни Конкурс. Тема Конкурса у разредној настави била је "На крилима другарства". Тема литерарног Конкурса у разредној настави била је "Срећан је онај ко уме да воли", а ликовног - "Школа пуна полета".

Представљамо вам победничке радове.

На крилима пријатељства

Пријатељство је љубав. Оно испуњава човека и чини га бољим. Људи имају потребу да имају пријатеља, да деле све са њим. Без пријатеља је све празно и безвредно.

Прави пријатељ се ретко налази и тешко га је стећи. Потребно је доста труда и искрено срце. „Треба да си веома стрпљив“, као што је лисица говорила Малом Принцу.

Пријатељи воле исте ствари, исто размишљају, слични су. Све твоје пријатељу је важно, велике ствари и најмања sitница. Он ти не замера ништа што кажеш или урадиш. Њему можеш увек да верујеш, на њега увек можеш да се ослониш. Он те разуме и воли баш таквог какав јеси, твоје врлине и мане. Пријатељ ти брише сузе и смеје се са тобом.

Човеку је у животу често потребна помоћ, а пријатељ је стално ту да му буде подршка и да му да савет. У друштву не постоје проблеми који се не могу решити. Пријатељи брину једни о другима, деле и добро и зло. Другу треба поклањати пуно пажње јер пријатељство треба неговати и чувати. Оно треба бити несебично, обострано и никад неће престати. У њему нема места за лажи, завист, тајне и љубомору. Кад је право, оно је јаче од свега, чврсто је и неуништиво. Оно што је најлепше, кад имаш друга док си мали, је то што имаш са ким да се играш игара које вас чине срећнима. Ако заборавиш ужину, друг ће поделити своју. Помоћи ће ти да решиш тежак задатак, напишеш састав, научиш песму... „Ко има друга, има све- и пријатеља, и помоћ у свакој прилици“.

Пријатељ ти даје крила и покреће те да оствариш своје снове и урадиш све што пожелиш јер он верује у тебе. Да би имао таквог друга, треба да и ти другу будеш добар друг.

Имати пријатеља је једна од најлепших ствари на свету. Кад има друга, човек се осећа лепо, сигурно, срећно и задовољно.

Ива Стаменковић, IV разред

На крилима другарства

Другарство је када се са неким дружиш и радиш неке ствари које тебе чине срећним. Другарство је дељење договарање, причање лепих и занимљивих догађаја, шетање,помагање,гледање омиљеног филма.

Другарство је најважнија ствар у животу. Свако воли своје друштво највише. Другови су заједно и у добру и у злу. На тај начин се још боље друже а и сваки проблем је мањи а свака радост већа. Ја бих волела да имам такве пријатеље. Волела бих да се сваки дан дружимо и посећујемо, да нам увек буде лепо и забавно па чак и да домаће задатке радимо заједно.

Лепо је имати добре пријатеље јер су они увек ту за тебе.

Јулија Илић, II разред

На крилима другарства

Деца и одрасли људи имају своје другове који су ту да се помажу у добру и злу.

Ја са мојим друговима волим да се играм лепе игре. Ми помажемо једни другима и делимо наше знање. Мој најбољи друг је Петар. Волимо да се играмо лепе игре а једна од њих је Ледени деда. У тој игри учествују и остали другови из одељења.Када нам нешто није јасно на часу ми питамо једни друге за помоћ. За време одмора идемо заједно у продавницу и делимо жваке.

Другарство трба да буде много лепо, забавно и искрено. Право другарство траје цео живот.

Алекса Ивановић, II разред

На крилима другарства

Другарство је када се двоје или више другова или другарица играју, причају бајке,праве букет,певају,свирају,уче,раде домаћи задатак,деле ужину,причају вицeve,возе бицикл разних боја. Ја бих поручио свима да се овако проводе слободно време.

Јовановић Петар, II разред

1. Данило Ђокић, IV

2. Неда Јовић, IV

3. Анђела Крстић, IV

3. Јулија Јовић, II

1. Вања Јовановић, VI

2. Анита Јовић, VII

3. Катарина Стојановић, VII

Срећан је онај ко уме да воли

Љубав...Не може свако волети? Зашто, зар сви нисмо једнаки? Нисмо или пак јесмо? То је питање које ми се непрестано врзма, врти и иде путевима моје главе. Зар свако не може бити вољен? Зар то свако не заслужује? Па кренух да преиспитујем себе...И сватих да око мене има морс љубави,среће и радости.Вољена сам, воли ме моја мајка, отац, сестра, брат, дека, баке...

Волим и ја њих! Значи ја сам срећна!

Па помислих ја сам привилегована...

Питате се: Зашто? Зато јер у животу имам своју мајку- вечиту утеху и ослонац, подршку и раме за плакање. Оца- свог чувара, заштитника и борца зарад мене. Сестру вечиту,путујућу књигу хумора, свој проблем и највећу радост живота. Брата, свог малог брата који ми је велики подстрек ићи забава у сваком тренутку, мој мали неисписани буквар жељан слова, речи....Нових ствари!

А баке и дехе су моја Библија, моја мала, садржајна историја важна за мене.

Они су ти који ме брзо врате у реалност, а лако пошаљу у бајку. То је све љубав, све њих ја волим више од себе, тебе као никога на овом свету. Љубав исказујемо много више речима него делима, али само се дела рачунају...Како и да ли постоји неко ко није вољен? Закључујем да не постоји особа коју нико не воли!бћ Мора постојати та мала, плава, велика, црна, смеђа...Она једна особа која нас воли а можда то не знамо. Да, свако може волети. Али сада се питам да ли свако уме да воли? То се учи, полако, стрпљиво, учи се са љубављу и вољом. Како каже изрека "Срећан човек је вољен човек". Тако је, љубав нас чини срећнима, радоснима, у нама буди посебне осећаје. Биолози, математичари, аналитичари, лекари... сви се слажу да је љубав лек за душу и тело.

Волите се! Бићете срећни! Волите друге, волите себе! Болујте од болести љубави и бићете најздравији!

Сања Крстић VIII-1

Срећан је онај ко уме да воли

Када причамо о овој теми мисим да су мишљења подељена, и да увек можемо писати романе и романе о истој. Дефиниција љубави и среће нема, уствари свако ко воли, срећан је и он зна баш ту праву дефиницију коју чак ни научници и филозофи нису изrekli. Што се тиче мене срећа је једна, а љубав може бити подељена. Не волимо сваког истим интензитетом па је тако и различита. Љубав према породици, вољеној особи, пријатељима, домовини, послу итд. Слажем се да је срећан онај човек који искрено воли, те две ствари су уско повезане. Једна без друге не иде.

Још када први пут изађемо из маминог стомака, као тако мали, осетимо шта значи бити вољен. Временом се и код нас јавља та прелепа емоција пре свега према породици. Прво према родитељима, мами и тати- те две неописиво лепе, снажне, драге личности, таква је и љубав према њима. Са годинама се све мења, само мислим да то остаје исто чак постаје све јаче. Она прелепа љубав према браћи и сестрама је нешто нестварно, пуно јаке повезаности, снаге, милине, лепоте... Ту бих убројала и љубав баке и деке. То је тек посебна прича, то је нешто веома јако и нераскидиво јер њима ништа није тешко, све је дозвољено, а најискреније, најлепши је осећај тај да они без вас не могу. Има још пар особа из шире породице чија је љубав битна, мени од стране ујака јер њега имам, па слободно могу рећи да ми је као други отац, а таква је и љубав према њему. Кад су ове особе ту, срећа је неописива, неко чудно осећање када не скидате осмех са лица и осећате да сте испуњени. Њихов снажан загрљај све решава, а сама чињеница, да су поред вас и да вас воле као и ви њих, је срећа човека који уме да воли.

Следећа би била она понекад смешна, али веома посебна и чудна љубав према вољеној особи. Док смо мали то је нешто симпатично, а све док не осетимо лептириће у стомаку није то - то. Може се десити и на први поглед и постати вечна љубав. Љубав која је безусловна, нераскидива, превише лепа је она права. Више пута ће се десити кроз живот оваква љубав, али по мени, она која се крунише браком а касније и децом је најлепша. Само она права љубав прелази сваки проблем, гази понос, услови не постоје, све је узајмно и све се дели на пола. Ми смо још мали па је то у више ситуација симпатично, слатко и смешно. Довољан је један поглед да нам не буде добро, а од осмеха тек. Дописивање, стајање у један део ходника он/она у другом, и наравно друг или другарица која све то посматра и увек види оно што ми не видимо или пак нећемо да признамо себи, скривање погледа и осмеха, додвораравање тој, у том случају, најбољој, најлепшој особи. Па све је тако слатко, а ово су само неке од тих симпатичних ситуација. Некада је довољан и један сан, мало маште и та особа у глави и нама је осмех од уха до уха, срећа је неописива, и ако траје кратко- слатко је.

Пријатељи су именице који немају заменице, увек су ту, решавају сваки проблем, када смо ненасмејани увек то промене, када намамо утеху и раме за плакање- они су ту. Довољан је један поглед и да се разумеју- тек тада је оно право. Све ове љубави ако нису узвраћене нису тако бајне, сјајне, нећемо бити срећни. Само ако је обостарана љубав срећа је већа и тај човек који воли особу која пружа, враћа истом мером. Многи су у потрази за изворима среће и љубави, довољно је да нас мале ствари чине срећнима јер новац и богатство ништа не решавају, ни здравље не можемо купити. Лепота је само делић среће јер лепе жене и мушкарци могу бити несрећни. Љубав покреће срећу и, ако тако гледамо на свет, биће нам лакше. Некада нам се учини да смо изгубили осећај у љубави, али то се не може десити јер се она увек изнова рађа. Ако некада и нисмо сигурни у нечију љубав, довољно би било да се загледамо у очи те особе и све ће нам бити јасно. О оним лажним љубавима не бих писала пуно, нису лепе, некада није довољно бити јак само на речима већ и на делима. Лажи и такве неискрене љубави увек се открију. Прикривање среће није добро, у сваком тренутку треба да покажемо како се осећамо, увек постоји бар једна особа, ако не и више, која нам може и хоће помоћи. Исто тако љубав која се прикрива и потискује може лако ишчезнути, зато увек треба да кажемо шта нам је у срцу јер другачије мучимо само себе. Треба веровати у љубав, а кад она дође срећа се појави сама. Јако је вредно имати поред себе особе које као да имају чаробни штапић па и кад нам је лоше, они то замене у овом случају загрљајем, пољупцем и лепим речима. Љубав је само љубав, волети неког, нешто себи драго...и то је циљ и пут до среће. Мислим да се увек треба водити срцем, што не значи да искључимо разум, већ да срце води и покаже прави пут. Она осећања која се не негују могу врло лако да нестану, а ту је битна и друга страна особе и самопоштовање. Такође и љубав према домовини је јако лепа, нису тек тако исписане и испеване толике песме о лепоти домовине, а стихови "Моје село лепсе од Париза" све говоре. У мом случају тај јутарњи, свеж ваздух на балкону, природа, цвркут птице и жубор реке, сунчеви зраци на балкону и свеже воће је мир у души. Због ових ствари се увек враћамо домовини, лепе успомене се не бришу тек тако и не треба да се избришу.

Љубав према послу је такође битна јер другачије тај посао не бисмо радили добро, слушајмо свој разум и срце и бавимо се послом који волимо, који нас чини срећнима. Постоји и књига "Срећан је онај ко уме да воли" Хермана Хесеа у којој један од његових цитата каже: "Али срећа је увек била тамо где је неко умео да воли и живео за своја осећања. Ако их је неговао, ако их није газио и потискивао, она су му доносила задовољство. Лепота не пружа радост ономе ко је поседује, већ ономе ко уме да је воли и да јој се диви".

Ко разуме ове речи зна шта је и љубав, срећа, радост и шта значи волети неког.

Љубав је вечна, искрена, нежна, лепа, безусловна, узајамна, симпатична... А срећа долази сама уз све ово, само је битно волети!

Јана Јовановић VIII-1

Срећан је онај ко уме да воли

Љубав је једно предивно и посебно осећање које је присутно код сваког човска, само неки нису свесни да га имају. Пуно тога је испричано, препричано о љубави па ја сматрам да је љубав осећање које покреће овај свет. Живот без љубави је један мрачан, усамљен, празан и тужан живот. Ко уме да воли – он је један најбогатији човек на овој планети.

Сви причају да постоји неколико врста љубави, љубав према породици, љубав према пријатељима, љубав према сродној души, књизи, пиколу, домовини... Што и јесте тачно. Мада моје мишљење је да се љубав дели на праву и ону помало грубу и лажну љубав, али кад тад се лице лажне љубави покаже. Љубав према породици је љубав која ти испуни срце срећом, топлином, радошћу. Осећаш се као да си најсрећнији човек на свету, када волиш и имаш породицу. Та топлина и радост када гледаш породицу на окупу не може да замени ни сто највећих и најскупочијих аутомобила или телефона, то не може да се опише већ мора да се доживи. Волела би да сви људи овог света осете ту најпосебнију љубав. На пример мајчинска и очева љубав је нешто посебно, то су особе које су нам дале живот и због којих смо ми ту. Братска и сестринска љубав је такође прелепа љубав, они су увек ту за тебе и увек ће бити ту за тебе без обзира на све, не каже се узалуд да су нам сестре или браћа најбољи пријатељи. Љубав према баки и деки је по мени једна од најлепших и најслађих љубави. Они увек имају разумевања за нас, и увек имају оправдање за наше несташлуке. Увек нас саслушају до краја и гледају нас посебним очима. Нажлост, немају баш сви људи ту могућност, не могу сви да осете ту драгоцену љубав, деца без родитеља или родитељи без деце, а можда и ако изгубимо неког нама веома битног из породице па осећамо ту празну и усамљену рупу у срцу која нас изједа. Она друга љубав је пријатељска. Помало је тешко пронаћи ту љубав јер данас, нажалост, постоји све мање правих пријатеља. Оних који су ту за тебе у сваком тренутку, који ти пружају љубав, разумевање нежност и пажњу. У животу морамо бити опрезни и сваког лажног пријатеља макнути са наше линије живота, јер они нам не желе добро. Када се дружимо са њима, време само покаже њихову праву страну и њихове искрене особине. Срећан је онај ко има право пријатеља, тај осећај је заиста прелеп, да знаш да имаш неког ко ће те увек саслушати, помоћи и рећи своје право мишљење. Неки људи су тужни зато што немају најбољег друга или другарицу, али моје мишљење је да нам живот

уек да једну такву особу и доведе нас до ње, можда је и поред нас а ми нисмо тога свесни. И напoкoн она трећа и најшaпaвијa љубав је љубав према сродној души или према симпатији. Та љубав је веома посебна. Када видиш ту особу, осмех се сам од себе подигне до ушију. Када смо заљубљени тотално нам је свеједно ко смо и где смо, битно је да смо поред те особе и да је гледамо. Када се заљубимо, као да ставимо наочаре за шaпaву љубав и све гледамо заљубљеним очима. Тај осећај је посебан, ма тај осећај ниста не може да замени. Нити игрице, нити лопта, парк, слаткиши. То је осећај када и дању и ноћу мислиш о тој особи, па их можда чак и сањамо. Ти снови су наравно најслађи и не бисмо волели да се икада заврше. Када знаш да имаш неког поред себе ког неизмерно волиш и за ког би све дао је прелеп осећај. Љубав је као нека моћ која ти подари крила и ти летиш до небеса. Када вас погледа та посебна особа, сетите се тог осећаја. Па се сетите да не постоји ништа лепше и да тај слатки поглед не би ништа заменило. Љубав покреће овај нас свет, промени људе усрећи их и дигне их на ноге. Због ње понескад често причамо беле лажи, које су дозвољене у таквим ситуацијама. Љубав је разлог која нас оставља живим, одржава нас у животу и када нам је најтеже она дође и подигне нас да наставимо даље са борбом. Најтачнија ствар је та да је срећан човек који уме да воли. Љубав и срећа иду заједно. Срећа прати љубав, где је љубав ту је и срећа, а где је срећа ту је и љубав. Када волимо ми смо срећни, када је особа или више особа које волимо поред нас и када знамо да имамо ту особу и да се сваког дана будимо са тим ми јаче и снажније корачамо кроз живот. Љубав побољшава човска, то је прелеп осећај: када човек воли и када има љубав. Када заљубљени људи схвате да су заљубљени ништа не може да им одузме ту љубав. Љубав је најјача, најнесебичнија и драгоценa ствар која никад не престаје и никог не оставља. Неки људи су убеђени да не знају да воле, али свако има негде дубоко у себи љубав. Само треба да завуче рукаве зарони у своја осећања и пронађе је. Није тешко, покушајте! А осим ових људи постоје они који не желе да признају да су заљубљени. По мени љубав нас само чини племенитији и бољим јер је то једна дивна особина.

Обострана љубав је најлепша ствар на свету, она све побеђује и увек излази на површину. Гура нас да идемо напред и да се боримо са или без особе коју волимо. Све бих дала да сви људи пробуде у себи љубав јер ће тек онда схватити праву сврху живота и шта је живот. Порука коју нам шаље љубав је та да није срамота волети и да је човек који уме да воли најсрећнији човек!

Мила Јовановић VI-1

English

Meeting new friends

I will describe to you a meeting with friends who were new to school. When I started the fifth grade I was kind of lonely. I didn't like to quarrel or fight, then I approached the twins who were called Mila and Vanja. Then they invited me to hang out with them and I did. Mila and Vanja are my best friends, when my phone broke, they sent me a code for the Google classroom over another phone. That's why I like to hang out with them. As the Serbian proverb says 'Best friends are like gold.'

Debora Mustafic VI-1

My School

I stand in the way of light rain falling in my heart where I carry my dear school I go to school, I have a lot of books, just need more friends to have. That's why I want to remove the Corona virus and go back to school. School is dear to my heart and sweet books taught me to be nice.

Milena Jovic VI-1

Spring

Spring brings unrest in my hair and creates tender,
Tender and fabulous love to infinity.
Spring in me is silent and it is breathing more and more.
It blooms like the most beautiful flower and is born again.

Emilija Djordjević VI-1

Feelings

Joy, happiness, sadness ..., these are the moods that describe your feelings. Man's most beautiful feeling is happiness, to feel happy is an easy thing, sometimes you can make yourself happy, sad, happy ... And you can find a way to change your mood. Sadness is not good in itself. Being sad is when you cry, when you are disappointed and something like that, don't do it to yourself. STOP! Be your own, be what you are, don't be hurt by the fact that someone thinks badly of you. Prove to him that he is not worth your tears. Joy means when you rejoice, it is a kind of happiness, but happiness is the most beautiful feeling in my opinion.

Andrijana Stojiljkovic VI-1

English

I want to say what my heart hears

Many things, even though I am small, remain unspeakable and overwhelmed by other things in my heart. We are all in the depths of our hearts and if we say we have nothing, we have what we want to say to someone. We also have that moment when during the dialogue we want to say something and forget it as if it never happened, but our heart is silent and we cannot oppose it.

I have someone to share with you, but I don't want to, like many people. That's how I am, I don't talk in detail about my feelings. There is a big ball in my soul with mixed feelings that I would like to say to someone, but as if something always stops me. I don't know if it's a lack of self-confidence or insecurity. I have a feeling that I will tell everything to the wrong person and that my feelings will resonate as news and that it will no longer be a secret. I would like to ask some people, when they smile at me, if it is sincere, but what if I make a mistake and that person is offended. I would also sometimes like to ask, "Is it fair what they sometimes do?" "Do they think about those people and the mistake they make?" "Why does such a small man whose life is normal turn 360 ° because of unwillingness and malice?" "Why doesn't something like this happen to those who already have a hectic life?" I would like to ask individuals, "Why?" I saw a couple of these situations, but something inside didn't allow me to ask them. I know a couple of these people, I just don't know if my heart tightens when they do something like that or if they feel it afterwards. Remorse. One more thing: "Can life go on without malice, hatred, jealousy?" That's why I don't want to ask them. I don't even know why, something inside doesn't give me. Maybe the ball with my feelings will surely burst one day, so I will ask them, and until then my heart and I are silent. I don't think it's fear, because when they're not afraid to do things like that, why should I be afraid. I shy away from these people because I don't want to tell them I love them, but I don't really mean it. One of my friends and I were very close and good, until I realized she was bad. Maybe she understood why we aren't close anymore, but that's the way it should be, to see the mistake.

Don't be like me because sometimes words speak louder than deeds and moments. We need to tell the person our feelings, even if it prevents everything, I will not be there tomorrow, and we will want to tell her. It doesn't have to be bad feelings, but they can be some beautiful ones

because of which I am also silent. That is why sometimes you need to open your heart and pierce the ball with feelings and say everything. When I heard and saw my twelve years and also barely kept quiet about some things, I don't know what it will be like when I grow up, but patience and just go ahead!

Vanja Jovanović VI-1

English

The village

The village is less than, less than the city, but it is home to a colorful parade: hard-working farmers, fruit growers and cattle breeders, cheerful children with rosy cheeks and hard-working spirits from grandmother's jams, mother's donuts, cow's milk and healthier vegetables than pharmacies.

Julija Stankovic VI-1

My daily routine

Every morning I wake up and make the bed and go to the toilet, brush my teeth, wash my face and get ready for school. When I come back from school I take a break and start doing homework then when I'm done I go out with friends and play. When night falls I get ready for bed and go to sleep. That would be my daily routine.

Ognjen Todorović VII-1

Happiness

Happiness is called the feeling in this world when you have a brother or sister, when you have an aunt and an uncle and when they are here for you, when they fulfill your every wish and make your life happy.

My dad

Dad is a person who knows how to lift me when I fall and knows how to encourage me to get up and try again. Dad seems strict. Dad is strong. Dad works. Dad is the head of the family.

I love my dad because I know he's always there when I need him.

Milica Stankovic VI-1

Срећан је онај ко уме да воли

Док сам био мали многе ствари нисам разумео, нити сам знао правити разлике између њих.

Човек се учи док је жив, а ја тек уз одрастање учим разне ствари које су ми биле непознате и стране.

Схватио сам да неке ствари које су најважније не можемо купити новцем: здравље, мир, срећу, поштовање.

Најбитније у животу је да те неко воли и да ти исто знаш да волиш. Поред тога кад неког волите, ви ту особу поштујете и то треба бити обострано.

Човекова срећа је у томе да буде вољен и да умеће волети. То се не може купити новцем, то се једноставно заслужи и добије када је срце отворено. Богатство је живети у срећној породици где влада љубав и поштовање. Ја сам научио од својих родитеља да треба волети и поштовати људе које ти узвраћају љубав. Најважније је знати препознати човека који има добру, чисту душу. Онај ко зна да воли је срећан човек, његове мисли су увек позитивне и лепе и онда му је и живот такав. Љубав осећамо према родитељима, деки, баки, брату, сестри и сваки начин је различит. У мом срцу свако има своју улогу и место. Такође знам како и колико они воле мене. Моћ и новац нису ниста без љубави. Најлепше и најплеменитије осећање је знати волети, тада осећања оживе, испуњавају вас радошћу и уливају лепе мисли И много наде.

Срећа је тамо где су осећања искрена, лепа, драгоцене и узвраћена. Не треба да кријемо ни да потискујемо љубав јер ћемо тако изгубити срећу и себе.

Срећу чине мале ствари
Као када ти је срце пуно љубави.

Волети је појам чудан
Понекад је исход тужан.

Љубав траје данима
А ако је права и годинама.

У љубави је само важно волети
И сваком бродолому ћете одолети.

Мила Јовић VI-2

Ненад Станковић VI-1

Срећа је када можеш да осетиш и доживиш љубав. Дато нам је у љубави да неку особу волимо, чувамо од сваког зла.

Може се волети свим срцем. Свакодневно и без граница. Заволети природу је нешто јединствено у нешто чудесно у твом срцу, волети биљке, мирис природе, укус чоколаде.. Сви смо радознали да откријемо какав је то осећај када се воли свим срцем. Срећни смо што природа постоји, волимо је зато што је јединствена, магична и тајанствена. У њој је пуно живог света, зеленила, разних боја и величанствених појава. Природа је чаробно место пуно весеља, радости, искрености, среће и љубави. Пружа нам мир и грли нам душу. Најважније је препознати лепоту и чари тог простора, заволети и осетити срећу због те љубави коју носимо у себи.

Емилија Ђорђевић VI-1

Рођенданско изненађење

Дечји писац Стефан Тићми са својим пријатељима је посетио издвојено одељење Основне школе "Славко Златановић" у Оруглици. Тога дана, 20.01.2021. године у посети је био и писац Власта Ценић, а заједно су уручили ученику ауторска дела и разне поклоне. Стефан Тићми је своје утиске преточио у речи:

"Када мраз окове стабла у Мелову изгледа да окове и људе.
Иње се подједнако накупља на кости и новчаник колико и на гране.
И то се осети.
У пејзажу. И у погледу.
Па се мештани прибијају једини уз друге да преживе, а мало их је, баш мало.

Ми смо их данас посетили.

Таман кад помислиш да си стигао – а оно још мало, па још мало, па још мало, па још мало,
е, тамо је Мелово.
Крај друма, близу Косова, надомак пункта.
Тамо где богови отресају ногавице од блата и пију ракију од барчаг крушке.

Таман кад помислиш да си стигао – оно још мало, па још мало,
е, тамо, тамо живи Јован са својом мајком Виолетом у кући од тугле.

Школа у коју иде је необична: има учионицу и спаваоницу:
у њој, од понедељка до петка борави његова дивна учитељица.
И припрема га за Даље.
А то Даље је све ближе:
Часком ће септембар и граја.

Јован је диван дечак.
Обожава тракторе, обожава да црта и да шутира лопту.
На питање који га је поклон највише обрадовао, Јован једноставно
одговара: То што сам имао са ким да одиграм фудбал...
(Било је 13:7)

Док је листао књигу "Двадесет дечака који су променили свет"
пожелели смо да постане двадесет први. Па шта одабере...

Захваљујемо се свима који су несебично учествовали у овом
рођенданском изненађењу. А много је таквих људи.

Заједно смо успели да га обрадујемо компјутером, мобилним
телефоном, на поклон је добио омање брдо играчака, слаткиша,
књига и одеће...

Остаје да накнадно допремимо електрични шпорет, брашно и још пар
јакни.

А у марту га очекује одлазак на премијеру једне представе.

Па нек се понови..."

Стефан Митић Тићми

Les châteaux de la Loire

L'expression "châteaux de la Loire" regroupe un ensemble de châteaux français situés dans le Val de Loire. La plupart des châteaux de la Loire sont bâtis au XV et XVI siècles, à une époque où la cour des rois de France était installée dans cette région. Il y a plus de 2500 châteaux, dont 12 sont royaux, mais trois entre eux sont les plus connus. Ce sont Amboise, Chambord et Chenonceau.

Izraz "Dvorci Loare" podrazumeva grupu francuskih dvoraca smeštenih u dolini reke Loare. Većina ovih dvoraca izgrađena je u 15. i 16. veku, u vreme kada je u ovom regionu bio smešten dvor francuskih kraljeva. Ima preko 2500 dvoraca, od kojih je dvanaest kraljevskih, ali su među njima tri najpoznatija. To su Amboaz, Šambor i Šenonso.

Le Château royal d'Amboise est un magnifique château qui était une résidence royale sous Charles VIII et François Premier à la Renaissance. Léonard de Vinci, artiste et scientifique italien a passé ses dernières années à l'Amboise.

Kraljevski dvorac Amboaz je veličanstveni dvorac koje tokom renesanse bio kraljevska rezidencija za vreme Karla VIII i Fransoa Prvog. Leonardo da Vinci, italijanski umetnik i naučnik, proveo je svoje poslednje godine u Amboazu.

Le château de Chambord est le plus vaste des châteaux de la Loire. C'est le seul domaine royal encore intact depuis sa construction. Le roi de France - François Premier supervise son édification à partir de 1519 et maintenant le château est sous la protection de l'Organisation des Nations unies pour l'éducation, la science et la culture (UNESCO). Dans ce château il y a 440 chambres.

Dvorac Šambor je najveći među dvorcima Loare. To je jedino kraljevsko imanje koje je još uvek netaknuto od svoje izgradnje. Francuski kralj Fransoa Prvi nadgledao je njegovu izgradnju počev od 1519. godine, a danas je dvorac pod zaštitom Organizacije Ujedinjenih Nacija za obrazovanje, nauku i kulturu (UNESCO). U dvorcu

Le château de Chenonceau est un château bâti comme un pont sur la Loire. Aujourd'hui le château appartient à la famille Menier et depuis 1913 et il est ouvert à la visite, comme musée et hôtel. C'est le château le plus visité en France, après le château de Versailles.

Dvorac Šenonso je izgrađen u obliku mosta preko reke Loare. On danas pripada porodici Menije, a od 1913. godine otvoren je za posetioce kao muzej i hotel. To je najposećeniji dvorac u Francuskoj, posle Versajske palate.

Priredio
Luka Lazarević, VII-1

Le Petit Prince

Le Petit Prince est une œuvre de langue française, la plus connue d'Antoine de Saint-Exupéry. Publié en 1943 à New York, c'est une œuvre poétique et philosophique pour les adultes, mais aussi un conte pour enfants. Traduit en trois cents soixante et une langues, Le Petit Prince est le deuxième ouvrage le plus traduit au monde après la Bible.

Mali Princ je delo na francuskom jeziku, najpoznatije delo Antoana de Sent Egziperija. Objavljeno je 1943. godine u Njujorku. To je poetsko i filozofsko delo za odrasle, kao i bajka za decu. Prevedeno je na trista šezdeset i jedan jezik i drugo je najprevođenije delo na svetu, posle Biblije.

- On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux.

Čovek samo srcem dobro vidi. Najbitnije je očima nevidljivo.

- Mais si tu m'apprivoises, nous aurons besoin l'un de l'autre. Tu seras pour moi unique au monde. Je serai pour toi unique au monde.

Ali, ako me pripitomiš, bićemo potrebni jedno drugom. Ti ćeš za mene biti jedinstveni na svetu. Ja ću za tebe biti jedinstven na svetu.

- Les étoiles sont éclairées pour que chacun puisse un jour retrouver la sienne.

Zvezde su upaljene da bi jednog dana mogle pronaći svaka svoju.

- Toutes les grandes personnes ont d'abord été des enfants. Mais peu d'entre elles s'en souviennent.

Svi odrasli su najpre bili deca, samo se toga malo ko toga seća.

- Il est bien plus difficile de se juger soi-même que de juger autrui.

Mnogo je teže suditi sebi nego drugima.

- Les grandes personnes sont bien étranges. Ils ne comprennent jamais rien toutes seules, et c'est fatiguant, pour les enfants, de toujours et toujours leur donner des explications.

Odrasli su vrlo čudni. Nikada ništa ne razumeju sami, a deci je zamorno da im uvek sve iznova objašnjavaju.

- Fais de ta vie un rêve, et d'un rêve, une réalité.

Od života napravi san, a od sna - stvarnost.

- Ce n'était qu'un renard semblable à cent mille autres. Mais j'en ai fait mon ami, et il est maintenant unique.

Bila je samo lisica kao i sto hiljada drugih lisica. Ali, ja sam je učinio svojim prijateljem i sada je jedinstvena.

- Les baobabs, avant de grandir, ça commence par être petit.

Baobabi, pre nego što porastu, počinju tako što su mali.

Priredile:

Anita Jović i Kataraina Stojanović, VII-2

Ilustracija: Jovana Stojković, VIII-1

Вечна стража

Често сам слушао приче о борбама у одбрани моје земље. Слушао сам приче о погинулим војницима, али чух и једну причу о псу који је дао живот бранећи моју земљу. Почетак приче ми је био нестваран, нисам знао да је један пас учествовао у одбрани моје земље. Да, то је био Листер, мајор Листер!

Пас Листер је свој последњи дах испустио несебично дајући себе у борби на Кошарама. Одушевљен сам његовом памету, како је он знао да положајем свога тела помаже нашим војницима. Листер је био право благо у рату.

Било је вече, војници су копали рупу у коју би затрпала смеће, а у мраку је зашумало нешто. Војници су били сигурни да су непријатељи, уперили су пушке, али се нико није одазивао.

Листер је био затегнут као струна, али се није попео на задње две ноге. То је био његов знак да нису у питању људи и није померао уши, што је увек радио када су на супротној страни били непријатељски војници. Војска није пучала и убрзо је бљесак ватре открио да је то била мечка са мечићима.

Он је знао шта је дужност и херојство. Није он био једини пас на Кошарама, али сам сазнао да је био изузетно достојанствен, храбар и одан. Своје задатке је најбоље извршавао у рату, никада се није уплашио. Нажалост, завршио је трагично. Пре двадесет две године, на Васкрс, 11. априла је убијен Листер и још неколико војника. Тело му је остало тамо на Оплазу, где су и убијени из рафала. Остао је тамо да и мртав брани моју земљу.

Размишљао сам како да му се одужим, осим што ћу га вечно памтити. Одлучио сам да школски прозор претворим у цветну ливаду, Листера сам ставио на ливаду, лептир му је слетео на њушку. Нека га у цвећу. Заслужио је, много га волим!

Војнички поздрав, господине мајоре!

Јован Станковић IV-6

Ученички парламент

Ученички парламент ОШ „Славко Златановић”- Мирошевце је законом загарантована формална институција, која ученицима омогућава демократски начин удруживања ради заступања интереса свих ученика у школи, остваривање заштите и права ученика, као и учешће ученика у доношењу одлука у школи, које се њих непосредно тичу.

Почетком нове школске године у септембру започета је и сама организација Ученичког парламента за 2020/2021 годину. Прве недеље из сваког одељења седмог и осмог разреда су одабрана по два представника Ученичког парламента. Након одабира парламентарца конституисан је Ученички парламент и отпочети су састанци. Радом парламента координира педагог школе. На првом састанку Ученичког парламента изгласано је руководство. Ми смо такође и прошле године биле у саставу Ученичког парламента учествовале смо у организацији разних школских активности, предавањима, хуманитарним акцијама и др. Једна од хуманитарних акција била је помоћ дечаку из Оруглице. У акцији је била ангажована цела школа уз помоћ и подршку директора, наставника и педагога школе. Ми, представници парламента смо били главни иницијатори и организатори тако да смо при крају календарске године организовали дружење и обишли тог ученика уз велику радост и узбуђење како нас парламентарца тако и самог ученика за кога је помоћ прикупљана.

Такође смо узели и учешће на школској приредби поводом прославе Нове године на којој смо одглумили скеч „Нова година”. Сама припрема и организација скеча је била изузетно занимљива и комична због самог скеча и нешег узбуђења. А након изведбе били смо одушевљени аплаузом и похвалама публике.

Крајем прошле календарске године Ученички парламент је организовао трибину : „Насиље у школи“, као једну од превентивних активности у борби против насиља у школи. Трибини су присуствовали сви председници одељења школе, разредне старешине и руководство школе.

Поводом одржавања дана Толеранције презентован је филм и одржане су радионице млађих разреда на исту тему које је предводио педагог школе. Ове године нам је све било врло познато

што се тиче рада парламента, али нимало исто због епидемиолошке ситуације које смо се строго придржавали. На иницијативу Ученичког парламента поводом обележавања Дечје недеље чији је мото ове године био „Подељена срећа два пута је већа“ у школи су одржане бројне активности сваког дана у току недеље. Првог дана обележавања Дечје недеље, у школи је одржан математички квиз за ученике седмог и осмог разреда. Уторак - други дан обележавања је био резевисан за маскембал који је био организован за све ученике. Најбоље маскирани ученици добили су похвалнице.

Израда одељеног паноа са мотом Дечје недеље као и осликавање кишобрана који су постављени у холу школе, карактерисао је трећи дан обележавања Дечје недеље. Четврти дан био је резевисан за литерарне сусрете у школској библиотеци као и проглашавање победника литерарног конкурса, награђеним ученицима подељене су књиге. Последњи дан обележавања Дечје недеље у школи обележиле су спортске активности: такмичење у стоном тенису као и трка у џаковима. Победници су добили похвалнице. Не само као организатори, већ као и учесници учествовали су парламентарци, а неки од нас су били и похваљени. Након Дечје недеље одржан је састанак и сумирали утисци. По нашем мишљењу сама организација је текла веома добро и без несугласица, и сви смо били веома сложни и маштовити.

Такође ове године поводом обележавања Међународног дана борбе против вршњачког насиља представници Ученичког парламента, одржали су радионице од првог до осмог разреда. Тим поводом смо нагласили вредност пријатељства и другарства и јасно исказали да вршење насиља на физички, психички или вербалан начин није игра и пријатељство већ озбиљан проблем данашње омладине и да не треба окретати главу већ пријавити и помоћи жртви. Сем сталног састава парламентарца велику улогу имала је и предагогица школе како у самој организацији тако и у презентовању наведеног.

На састанцима Ученичког парламента анализира се успех ученика након сваког класификационог периода и предлажу мере за побољшање школског успеха. Преласком на онлајн наставу због епидемиолошких мера са вирусом Ковид-19 састанке Ученичког парламента одржавали смо онлајн.

Након готово две године учешћа у раду Ученичког парламента школе закључујемо да се мишљења, примедбе, молбе и идеје свих парламентарца као и самих ученика радо саслушају, а неке се примењују што је за нас ученике веома важно. На састанцима ученичког парламента склопљена су нова пријатељства и другарства, усвајили смо нова знања која радо преносимо својим вршњацима и друштвеној заједници. Сматрамо да је парламент школе изузетно значајан за просперитет и напредак саме школе.

Након две године учешћа у раду парламента слободно можемо рећи да Ученички парламент школе нуди, пре свега, једно лепо искуство, забавно дружење и рад на напретку самих ученика, њихове комуникације и развој правих животних вредности.

Сања Крстић – председник Ученичког парламента

Јана Јовановић – заменик председника Ученичког парламента.

Стилови учења

Стилови учења су начини на који примамо и обрађујемо информације. Ми перципирамо информације путем више чула која представљају канал за пренос информација. Три примарна канала односно репрезентативна система су: визуелни, аудитивни и кинестетички. Све време користимо сва три канала, али често дајемо предност једном каналу за пренос информација и њега називамо доминантним.

Примарни репрезентативни систем одређује много тога у животу како деце тако и одраслих. Одређује начин на који мислимо, начин како се понашамо и начин на који учимо. Када је реч о учењу веома је важно знати који репрезентативни систем је

код детета доминантан. Односно да ли је дете визуелац, аудитивац или кинестетичар и у складу са тим прилагодити методе рада које ће детету омогућити да у складу са својим стилем учења постигне најбоље резултате. Визуелни типови најлакше уче гледањем и читањем. Аудитивни типови најлакше уче причањем и слушањем. А кинестетичари односно тактилни типови најлакше уче када им је активирано чуло додира, када нешто праве, израђују тј. када су у покрету.

Код деце која спадају у **аудитивне типове**, карактеристично је да активно и помно слушају шта други говори. Дишу дубоко и говоре ритмично. Најлакше уче тако што ће вам причати и објашњавати градиво. Од помоћи у учењу могу бити рецитације и асоцијације. Како би деца која припадају аудитивним типовима лакше савладала градиво, пожељно је да наставник буде креативан, па можете смишљати риме, и повезивати градиво са неким сећањем. Аудитивцима јако смета бука приликом учења. Они би требали да уче тако што читају на глас, снимају се па слушају или заједно уче са другим аудитивцем. Пожељно је да аудитивци буду што више присутни на предавањима, јер ће слушањем предавања највише научити.

Визуелним типовима врло је важан контакт очима. У току разговора праве бочни контакт очима што значи да трагају за информацијама. Често у комуникацији трепћу, изразито гестикулирају, плитко дишу и износе мало детаља док говоре. Визуелац најлакше учи уз помоћ слике. Помаже му да црта и пише док учи. Визуелца често омета укључивање другог чула нпр. аудитивног, када визуелац обрађује слику а успут слуша објашњење, његова пажња је аутоматски подељена и тада неће разумети ни слику ни речи. Код ових типова важно је да пробудите интерес за градиво, што можете учинити причањем анегдоте или занимљиве приче у вези са градивом које учи. Да би се овој деци олакшало учење можете им дозволити да записује на папиру, користе таблице, графиконе и илустрације.

Деца која спадају у **кинестетичаре** требала би да примењују технике активног учења. Учење треба почети питањима о градиву, затим извучити поглавља из садржаја, а онда током читања дете треба да подвлачи кључне речи и прави белешке. Приликом оваквог учења од велике важности је укључити покрете тела, шетњу и гестикулацију. Кинестетичари најлакше уче кроз практичан рад. За њих је карактеристично да најспорије обрађују информације, јер прво мора да их чују, виде, па претворе у емоције уз чију помоћ ће изразити своје мисли. Тако да они доносе одлуке на основу осећаја и емоција. Кинестетичари често не гледају саговорника у очи, тако да људи често помисле да су несигурни. Када је у питању учење, кинестетичарима треба дати довољно времена и саветовати их да креирају сопствене слике које ће сами смислити и нацртати. Могу бити од помоћи и читање наглас и прелажење прстом преко реченица, као и записивање информација.

Веома је важно како за наставнике тако и за родитеље да препознају који је то код деце доминантан репрезентативни систем. Односно да ли је дете аудитивац, визуелац или кинестетичар. У складу са тим да их разумеју и уважавају, како би се повезали са децом, побољшали комуникацију, избегли неспоразуме и омогућили им да уче на начин који им највише одговара, а све у циљу постизања најбољих резултате у учењу.

Наташа Станковић, педагог

Наши најбољи

Ове школске године због епидемије изазване корона вирусом, велики број планираних такмичења се није одржао. На школским и општинским такмичењима која су ипак одржана две ученице наше школе освојиле су запажене резултате. Сања Крстић, ученица осмог разреда на општинском такмичењу из хемије освојила је трећу награду. Док је ученица четвртог разреда Ива Стаменковић, на општинском такмичењу из математике освојила друго место. Ива Стаменковић је такође освојила прву награду на математичком такмичењу „Мислиша 2021 године“, тако да ће представљати нашу школу на републичком такмичењу које ће се током маја месеца одржати у Београду.

Ученици наше школе већ традиционално учествују на ликовно-литерарном Конкурсу који организује Француски институт у Београду. Ове године, ученица трећег разреда, Јања Стевановић освојила је прву награду у категорији ученика од првог до петог разреда, а Мила Јовановић, ученица шестог разреда, освојила је другу награду у категорији ученика од шестог до осмог разреда.

Наташа Станковић, педагог

Сања

Ива

Мила

Јања

Издавач: Основна школа „Славко Златановић“, Мирошевце
Редакција - Ученици и наставници ОШ „Славко Златановић“

Лектура и коректура:

Српски језик - Гордана Стојановић

Француски језик - Сузана Трајковић

Енглески језик - Ана Младеновић Јовановић

Обрада текста - Гордана Стојановић Илић

Прелом и графичко-компјутерска обрада - Сузана Трајковић

Насловна страна - Владица Недељковић